

EN SNARTUR INNOM DET PALEONTOLOGISKE MUSEET I PARIS

Det kan virke arrogant dette: Her er skapningens herre, toppen av all utvikling, Guds yndling med alle andre species bak seg, og armen hevet. "Jeg er fremst, de andre er bare veien til meg, eller mislykkede sidespor, - eller

mat," synes vesenet homo sapiens å si. Men det er et ganske urettferdig perspektiv å tillegge museet. For dette er ikke artsfascisme eller noe annet stygt. Men et forsøk på å forstå vår egen tilværelse, vår plass i universet. Fint at noen gjør det, og her på museet har de med klassisk naturvitenskapelig dannelse klart det bra. Utstillingen er til å få forstand av og kanskje bi-

drar den til forståelse for at vi som lever i dag er unike, - faktisk hver enkelt av oss. På vår vei til noe

annet som ikke vil være menneske. Det tar tid, og vi tar det med stor ro. På lang sikt tar Gaia vare på seg selv. Se på de langarmede slaskene over. En holdningsendring måtte til. Og så ble det menneske. Men noen av disse her jaktet kanskje på kjempebjorten (geviret er 4 meter) som ingen av oss nålevende kommer til å få på kornet. Ellers så viser bildet at det er så som så med vedlikeholdet på disse kanter også. Lite offentlige penger til museal virksomhet, og sponsorene sto ikke i kø der heller. Men ihuga og med

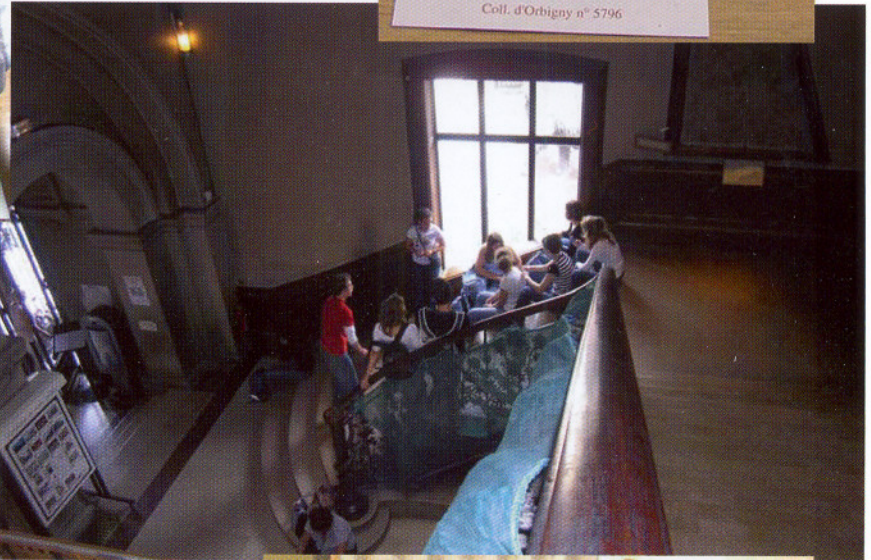

godt humør, pensler og konserveringsmiddel drev Luc Vives og Delphine Chapsal på likevel. Dyra skal holdes i god trim! Og så var det annen etasje. Her var det både dinosaurmodeller og ammonitter (den på bildet, høyre synes å være pyritisert og den til venstre har fine kvartskrystaller

Ammonites dutempleanus d'ORBIGNY, 1841
 → Sonneratia dutempleana
 NOVION (Ardennes)
 Coll. d'Orbigny n° 5796

ler på bruddflatene) og hundrevis av fine trilobitter selvsagt. Og i alle størrelser, opptil drøye meteren. Flotte skapninger dette. Men som vi vet; - heller ikke disse skulle få arve, eller skal vi si låne jorden. På vei ned og ut fikk vi et betagende syn: Der i trappen satt en gjeng med blide, arbeidende og interesserte videregående skoleelever. Det var vakkert og bekrefter det vi alltid har sagt: Skole er romantisk. Bon chance, sa vi i det vi passerte. Og de svarte, nesten i kor: Merci

proffeseur! Rette i ryggen tok vi med oss denne dansen ut i den fine gamle Tuellerihaven (nå botanisk hage) på vei til en annen museumsbygning. Den der alle mineralene holder til. Men obs, der gikk døra igjen for dagen, klokken var slagen 1600. Men det så lovende ut. Se på den brassestuffen som lå utenfor, litt røykkvarts, tildels transparent! Vi skal innenfor en gang. Snart! GHW